

Cântec de prieten

LERUI, LA UNIRE...

...Celor înveșniciți în Duminica Pâinii!

Noi,
 închinătorii printre spice,
 cuvântăm în iarnă:
 Trupul țării mume – fost cândva o
 pâine
 ruptă, nefiresc, în trei
 și încă în mai multe,
 nu-l ajunge ochiul prin istorii crude,
 Prin trecut de neguri frământat
 de boi plăvani
 în copita plugului codalb
 și cu lacrima bădiei
 troienită-n așteptări și-n veghe.

Noi,
 închinătorii printre spice,
 înghețăm cuvânt pe buze
 ca de piatră scumpă,
 – fie să rămână! –
 Să ne lumineze calea;
 prin sirepe timpuri,
 triptic de lumină
 cu sălașul la Galata
 și în Dealul Spirii.

Țara-i din țărani lăsată;
 mulți din ei flămânzi,
 desculți, și-au lăsat din griji pe
 altădată
 și au năboit cetatea,
 toți jurând UNIREA...

Noi,
 Închinătorii printre spice,
 Pomenim prin vârste
 cum duhnea a lup,
 a tutun de pușcă
 și-a pucioasă,
 cum se argintau, curate, clopote de
 strajă,
 semănând din ce în ce mai mult
 cu o tâmplă ca de jude de Zarand
 sortit roții și securii.

Și nu te mire, Mamă Țară,
 Colindul nostru scris pe inimi,
 pornit cu prealumină,
 negudurat în vorbe mincinoase,

purtat de căciulari,
 venit pe jos
 și nu-n minciuna lui hau-hau;
 că vezi doar bine cum
 pruncuții noștri-alături merg
 și-s încălțați în coji de nuci
 de la colindele mai vechi.
 Și ne ucid din când în când
 cu ochii lor strălumiți de spaime,
 adânci ca niște semne de-ntrebare.
 Și-n fereastra lor de suflet,
 azi, asasinii de flori dalbe
 mai scrijelează din topoare
 înscris de mugur pangărit... de
 foame...

Lerui, Doamne, Lerui,
 Greu-îi, Doamne, greu-îi!...

...!!!

...decembrie 1980. Recita-
 tă, în premieră, la Biblioteca I. L.
 Caragiale din București, sedință de
 cenaclu a Societății Literare „Re-
 lief Românesc”. Finalul a produs
 rumoare, „soțietarii” și-au dat coa-
 te, au chicotit, zâmbeau cu fereală,
 unii „nechezau”, reluând ultimele
 versuri și eu, probabil, treceam pe
 lângă Destin. Nu voi ști nicio-
 dată...

Dan SANDU

*
 * *

într-o zi toate cuvintele se vor
 termina

cu steagurile roșii bine înfipite
 cu pumnul strâns
 sau cu două degete ridicate

locul va arăta ca o biserică
 din care preotul a fugit

singură poezia
 asemeni lui Hristos
 Cel care a crezut în om

fiecare om cu pumnul lui de pământ
 râde în el
 plânge în el
 vorbește cu el
 suntem rădăcinile unei vii căreia
 aproape că nu ajungi să-i vezi
 strugurii

cârceii care se prind
 de un trunchi mort deja

un strigăt ne leagă de mâini
 și ni le duce la spate
 un strigăt doarme între noi
 un strigăt s-a cuibărit în privirile
 noastre

el e cel care bea vin și ne privește
 el e plumbul
 el altarul pe care vom muri
 întotdeauna de vii

*
 * *

nevindecăt ești suflete al meu
 nevindecăt privești printr-o fisură
 lumea

n-ai învățat nimic
 care te-ar putea opri
 deși ai trecut prin destule morți

Mioara BĂLUȚĂ